

ZATRACENÉ KLÍČE II.

VE VEŘEJNÉM ZÁJMU

MIROSLAVA DVOŘÁKOVÁ

2025

Z(A)TRACENÉ KLÍČE II

Ve veřejném zájmu

Miroslava Dvořáková

Tederik I., čerstvě korunovaný

Seděl v čele dlouhého stolu v síni příkazů podzemní centrály Generality, a naslouchal prezentaci staromizeonského boha Huata, týkající se výstavby nového sídla pro navrátilivší se bohyni.

Vuanina křišťálová věž vznikne na Třaskavém návrší, což je náhorní plošina tvořená tvrdou axionitovou vyvřelinou. Bude se vypínat nad mělkým zalesněným údolím, kde snad časem vyroste Nový Kerhan. Nebude to daleko od míst, kde před deseti milénii stával původní palác vahanských bohů, jak kolegium stavbařů informoval Huat. Informace, že starovahanští původně sídlili na povrchu, a ne v podzemí, spolehlivě šokovala všechny staromilce. Huat vzpomínal, že dům z krihonitových nosníků a průhledných křišťálových cihel sestával z tří tubusů, pospojovaných mosty ve více úrovních. *Podobné konstrukční vychytávky dnes používají při výstavbě mrakodrapů na Bredeonu*, referoval Huat. *I my jsme po návratu z Chřtánu postavili palác se stejnými spojovacími prvky.*

Huata Tederikovi doporučil Ditrux. *Můj švagr vzkazuje, že rád vypomůže. To víš, věky trčel v relikviáři, venku je teprve sto let. Hledá povědomé světy a vyhodnocuje změny. Jeho pozornost upoutá jen zásadní událost. A ohlášený návrat vahanských trojčat takovou událostí beze sporu je.*

Tederik k jednání přizval architekty a stavební inženýry. Dexey mu je přivedl s upozorněním, že jsou zaměřeni především na vojenské stavby. Generál, který tolik ohrnoval nos nad míšenci, se v současné

době nacházel v stavu hluboké apatie. *Bohyně si to přeje, tak to tak bude. Měl bys být pyšný, že vybrala právě tebe.* Ještě na Ok-Sawonu, těsně po incidentu s klíči, na místě zbořeného chrámu Dexey Tederikovi předestřel, co bude následovat: *Odebereš se se mnou na Vahan. Svolám generální štáb a uskutečníme korunovaci. Vzpouru nečekám. Bohyně jistě splnila, co přislíbila.*

Skutečně. Ukázalo se, že Vuan z trosek Feustonova svatostánku zamířila přímo na Vahan. Zatímco oni se na Ok-Sawonu vzpomínávali z její intervence, ona předvedla vahanským triumfální divadlo. Podobná metafyzické smrti protřhla obrannou kvederickou síť kolem sídelní planety. Prorazila si cestu kamenitým podložím do podzemního města, vyděsila čestnou stráž u zapečetěných vrat k laboratořím. Zatímco vojáci ohromeně zírali, odemkla nejdříve první zámek, pak druhý a nakonec třetí. Vrata se tiše otevřela a ona vklouzla do legendami opředěných prostor.

Teprve pak se rozpoutal chaos. Tři nejvyšší členové velení byli mimo Vahan. Strážní proto zburcovali toho dalšího v pořadí. Dexeyův pobočník, plukovník Dan-Adon, na místo přiklusal s těžce vyzbrojeným komandem, aby bohyni přivítali, jakmile vyjde ven. Nečekali dlouho, když se Vuan vrátila. Pod paží prý svírala plochou kovovou krabici.

Mám naspěch, děti moje, oznámila jim. Nehovořila nahlas, slyšeli ji uvnitř svých myslí. *Brzy se vrátím. Natrvalo.* A jak s nimi komunikovala, rozeznali v její „řeči“ tentýž rytmus, kterým pulzuje jádro jejich světa, a který v mnohem menší míře vnímali od narození. Nikdo z přítomných ani na chvíli nezapochyboval, kdo k nim

promlouvá. *Vybrala jsem vám krále. Jmenuje se Tederik, jeho otcem byl Nasew Tasilis Han-anoden Krau Ramu-fakhar. Dexey ho přivede. Usad'te Tederika na trůn a poslouvejte jeho rozkazy. A pro všechny chlupaté skřety! Postavte mi dům, kam dosvítí slunce!*

Tederik do toho spadl jak ořech do hnoje. On se svou alergií na vojsko měl vládnout světu, na kterém se každý obyvatel rodí jako příslušník armády. Ještě když byli na Ok-Sawonu a on se pokoušel protestovat, Igor ab Nirruvien mu připomněl, že jeho éra provinčního ok-sawonského aristokrata dávno skončila, a že je v zájmu Čtyřdohody a ve veřejném zájmu obecně, aby Vuaninu výzvu přijal. Starovahanská bohyně je těžká váha. Silnější a mocnější než hrstka přeživších božstev z její epochy. A je mnohem nebezpečnější, protože nikdo neví, co od ní očekávat. Začne dělat na Vahanu nové pořádky? Nebo se jen usadí na piedestalu, a nechá své děti pokračovat ustáleným směrem? Anebo využije poklady z laboratoře a započne výbojně války? Pokusí se dobýt celý Metaprostor? Skutečnost, že vybrala krále, který nevyrůstal v konzervativním despoticky laděném vahanském prostředí, by mohla být nadějí nejen pro Vahance, ale pro všechny. A pokud je Tederik rozumný, pokud mu záleží na bezpečí jeho bratrů, tak se podle toho zařídí.

Dexey k tomu jedovatě poznamenal, že jemu jsou metaprostorové zájmy u prdele. Od této chvíle se bude výhradně řídit příkazy bohyně. Tederika až vyděsilo, jak hladce se předtím panovačný a ambiciózní potentát vpravil do role poddajného věřícího. Až nebezpečně mu to připomínalo jednání uctívačů Feustonovy církve s jejich vírou ve Spící bohy. Až na to, že ok-sawonští spáči se s nejvyšší

pravděpodobností ještě dlouho neprobudí, zatímco Vuan-Šerryzah je živá až příliš.

Ještě na Ok-Sawonu se Tederik rozloučil s vyslanci Čtyřdohody a s bratry. Endemon nechtěl ani slyšet, že by se v blízké době na Vahan vrátil. To mu nikdo nemohl mít za zlé. Danny slíbil, že Endymu pomůže se na Bredeonu zabydlet, a poté se za Tederikem na Vahan vrátí, protože, jak řekl, ho odmítá nechat Zlatokopce napospas. *Hlavu vzhůru, brácho! Otec tě tak jako tak vychovával pro trůn. Není to zase takový rozdíl. Misto abys vládl zaostalé Glenesii, budeš mít na hraní celou Siopurskou soustavu. To je sakra výzva!* Dannavion byl z nového Tederikova posláni až nezdravě nadšený. Vůbec si neuvědomoval, nebo si to uvědomit nechtěl, že vahanský blahobyť je založený na obchodu se zbraněmi a desmoním masem. Generálové se mohli stokrát vymlouvat, že geneticky upravení, k poslušnosti šlechtění soldis stojí jen stupínek nad sůsy, ze kterých vzešli.

Na Vahan se tedy vraceli jen ve dvou. Portál je vyplnil v soukromém doskočišti Generality. Byli očekáváni. V generálním štábu panovalo pozdvižení. Ukázalo se, že Vuan zmizela těsně před jejich příchodem. Byla nesmírně výkonná, ale to o ní Tederik už věděl.

Nikdo o ničem nediskutoval. Přesunuli se do konferenčního sálu, kde Dexey ukázal na Tederika: *Toto je panovník, kterého bohyně vybrala. Na kolena!* zaburácel. *Uctěte našeho krále, Tederika I., a přísahajte mu věrnost!*

Sám šel příkladem, když poklekl a zadeklamoval: *Já, Dexey Duanua Kerr-oden z Barnoy, přísahám tobě, Tederiku, synu Nasewův, že tě budu*

ctít jako mého svrchovaného vládce. A dokud ti bude naše paní, bohyně Vuan, příznivě nakloněná, budu k tobě loajální do poslední kapky mé krve. Ostatní generála následovali. Trvalo věky, než se vystřídali všichni, a Tederik tam celou dobu stál jak sloup.

Od oněch nervy drásajících událostí uplynulo deset dnů. Tederik si připadal, jako kdyby dostal sekerou do hlavy. Prozatím se zabydlel v apartmá, které donedávna patřilo Evonymovi. První z velení se sice po výměně názorů odebral do peřejí zászvětní bystřiny, ale zanechal po sobě štáb pobočníků a pobočnic, kteří byli u vytržení, že mají být k ruce samotnému králi, který jako jediný není příslušníkem vahanské armády a ani to neplánuje. Tederik měl tu nejlepší vůli zapamatovat si jejich funkce, tituly a jména. Prozatím si mohl vystačit s obecným oslovením „huer“ pro muže a „huera“ pro ženy, což bylo vahanským ekvivalentem dwentenského pojmu voják nebo vojákyně. Na Vahanu byla v armádě i nemluvnata, tudíž na tom nebylo nic neobvyklého. Ale jemu ty armádní manýry prostě nešly přes zuby. Je nevoják. Nikdy se vojákem nestane. Na to ať rovnou zapomenou! Zdejší obyvatelé vnímá primárně jako desmony a arcidesmony. Vypůjčil si oslovení běžně užívaná v mezinárodních vztazích. Ženy oslovoval madam, chlapům říkal pane, ačkoliv se mu dostávalo reakcí v podobě zdviženého obočí.

Měl asi milion nápadů, jak by se dal vahanský režim zmodernizovat. Ovšem díky simin-lanským studiím diplomacie věděl, že u tak složitých systémů se zbrkllost nevyplácí. Zatím nechal věci pokračovat zavedeným směrem. Pozoroval, studoval, plánoval. V rozporu s všeobecným očekáváním jej ani nenapadlo rozpouštět

kasty nebo rušit Generalitu. Dexeye potvrdil jako Prvního ve velení. Zatím mezi důstojníky nenašel žádného, kdo by se arogantnímu generálovi inteligencí a břitkostí úsudku vyrovnal. Využíval Dexeye jako konzultanta a rádce, přestože ten nijak nepředstíral, že by byl z Vuaniny volby nadšený. Naopak. Ne slovy nebo činy, ale grimasami a gesty dával dost jasně najevo, že kdyby to bylo na něm, s největší radostí by Nasewovu synovi zakroutil krkem.

Podobné antipatie Tederik snadno vyčetl z tváří a gest většiny vahanců, s kterými přicházel do styku. Na jedné straně pozoroval jejich štěstí a vděk, že se bohyně vrátila, ale současně cítil jejich pobouření nad způsobem, jakým to udělala. Měli tisíce otázek, na které se neodvažovali zeptat. Chtěli vědět, kam odešla, co z laboratoří odnesla, co se stalo s Kerrem a Hanem. Tisíce let vývoje bez boží přítomnosti u vahanských elit vypěstovalo zvědavost a jistou dávku pragmatismu v záležitostech víry. Pozitivně se to odrazilo v technologiích, ve způsobu života a myšlení.

Zdejší společnost se naučila fungovat bez božího zasahování a nezávisle. Důstojníci Generality se nikdy nesnažili začlenit do mocenských paktů Metaprostoru. Neměli potřebu dělat kompromisy a revidovat preference, aby si tím vydobyli vstup do klubu elit, který o sobě prohlašoval, že je civilizovaný, protože to nikdo nerozporoval. Mezi Vahanem a Čtyřdohodou panovala tisíciletá nevraživost. Nikdy tomu nebylo jinak.

Teď se Vuan nejen vrátila, ona jim dala i vládce. Nezdůvodnila, co ji k tomu vedlo. Staré bohyně se s vysvětlováním neobtěžují. Tederik každým dnem čekal, kdo se ho na to zeptá jako první.

K čemu bude vahanským král, natož nevoják, když se bohyně vrací? Jako prostředník? Jako osoba na špinavou práci? No k čemu?

Zatím se nedokázal vymanit z pochybností. Měl se té manipulaci vzepřít. Jenomže on zase zbytečně dlouho přemýšlel. Nehledě na to, že byl vykolejený z Šerryzah a předtím z Vaysovy zrady a Tay Wenovy oběti. Byl na sebe naštvaný, že nedokázal pohotově reagovat. Hned na místě rozbitého chrámu měl drapnout bratry a otevřít portál pryč. Třeba na Nikodemské překladiště, tam by se snadno ztratili. Samozřejmě bylo otázkou, zda by ho pohlaváři Aliance se svými možnostmi nezastavili. Ale měl to alespoň zkusit, sakra. Teď už bylo pozdě. Kdyby utekl až nyní, musel by se za sebe stydět.

Ať se jeho myšlenky toulaly kdekoliv, někde pod hladinou vědomého se neodbytně zabýval Šerryzah – Vuan. Pro všechny šupinaté sůsy! On s ní spal! Intimně se stýkal s hroživou a naprosto nevyzpytatelnou starorodou vahanskou bohyní! Nehrálo roli, že nevěděl, kým ve skutečnosti je. Ale kdyby mu to tehdy prozradila, necítil by se tolik podvedený. Ovšem s takovou by s ní do postele nešel, a ona to musela vědět. Netušil, jak se s tím má vyrovnat, protože okouzlení, které v něm zanechala, se přes veškerou snahu nedokázal zbavit. Jedno mu bylo jasné: Od chvíle, co masky spadly, může na jakékoliv další romantické úlety s Vuan – Šerryzah spolehlivě zapomenout.

„... a ten křišťál objednejte v lomu na Draseii. Nedávno jsem se tam byl podívat. Zásoby vystačí na celou stavbu. Nebudeme se tak zdržovat se složitou dopravou z Erbua. Když zahájíme terénní úpravy

hned, můžeme do třicíti dnů založit základové pilíře,“ prohlásil Huat a tázavě se podíval na hlavního inženýra.

„To je proveditelné,“ odpověděl vahanec v uniformě majora. „Na práce uvolníme tři prapory z běžného výcviku, pokud s tím bude Jeho Veličenstvo souhlasit.“

Po chvíli ticha, si Huat decentně odkašlal. „Vaše Veličenstvo? Co na to říkáte?“

Všechny tváře se otočily k Tederikovi. „Jistěže souhlasím,“ zamručel, když mu došlo, že čekají na jeho schválení. Vzpomněl si, jak ho otec učil, že dobrý vladař dokáže přehledně formulovat cíle a rozdělovat odpovědnost. Přinutil se tedy převzít iniciativu a pokračoval s nadějí, že si nepoplete jména: „Majore Rewe,“ obrátil se na důstojníka s modrými šupinami na zápěstí, „vy se postaráte o dodávky stavebního materiálu. Vy, majorko Romino,“ řekl dámě, která se uměla mračit hůř než samotný Dexey, „budete dohlížet na terénní práce. Plukovník Hairon ručí za technickou podporu.“ Podíval se na výkresy, které Huat předtím rozložil po stole a vstal. „Snad jsme na nic nezapomněli. Sejdeme se za třicet dní, pokud si to okolnosti nevynutí dříve. Děkuji, dámy a pánové, dejte si odchod.“

Vojáci spořádaně opouštěli místnost. Tederik popošel k Huatovi, který skládal výkresy. Mizeonský debhátar byl sice starší než axionitové krystaly, ale vypadal jako dvacetiletý smrtelník. Byl hubené šlachovité postavy, s klasicky ostrými rysy v tváři. Vlasy měl moderně nakrátko, na tlemeni delší než na krku, čímž připomínal reportéra bredeonského videxu. Tederik se v jeho přítomnosti cítil dobře i proto, že ho poslal Ditrux.

„Doufám, že vám nevadí prosté dvourozměrné zobrazení, sire,“ zahuhlal nezvykle krotce Huat. „Mohl bych vygenerovat vícerozměrnou simulaci, ale preferuji jednoduchost. Všiml jsem si, jak na ty mé plachty zdejší technické špičky hleděly spatra. Tak kdybyste chtěl...“

Tederik se uvolněně rozesmál. „Jsem ten poslední, kdo by vám to vyčítal, excellence. Jako kdybyste nevěděl, kde jsem vyrůstal. Půjdeme na oběd?“

Dny plynuly a Tederik se blíže seznamoval s vahanskou geografii, hospodářstvím, mravy. Prozkoumával město Kerrhan a okolí. Odmítal cestovat rychlostními tubusy na levitačním podvozku, vyhýbal se limisním teleportům. S vědomím svých nevalných orientačních schopností nachodil desítky ekterenů pěšky, aby se lépe vyznal v podzemních komunikacích. Pochodoval tunely a jeho znuděná ale stále disciplinovaná ochranka, čítající vždy minimálně sedm mužů, mu pohlávala za patami.

Navštívil Vananské technické lyceum a prošel ústavy základního i aplikovaného výzkumu. Vyslechl spoustu řečí, kterým nerozuměl a ani se o to nepokoušel. Z viděného si dal dohromady, že vahanští inženýři nejsou o mnoho pozadu za těmi sunnisenskými. Však také mezi oběma světy panovala čilá výměna mozků, od pátého tisíciletí po Odchodu bohů. Byli to sunnisenští skollové, kteří od vahanských

zkopírovali technologii klonování, ačkoliv ve veřejném povědomí se tradovalo, že to bylo naopak.

Prozkoumal obytné bloky města, aby se přesvědčil, že běžní vahanci žijí v dobře vybavených bytech, a jejich děti si hrají nejen v podzemních tělocvičnách, ale i v solidně zařízených parcích na povrchu. Samozřejmě nemohl minout kasárna, cvičiště a zbrojnice a sklady.

Od toho bylo tematicky už jen kousek k místům, která ho zajímala nejvíce. Bez předchozího ohlášení navštívil legendární líhně a hnízda. Rozruch, který vyvolal u personálu, vlastně vůbec neodpovídal tomu, co tam našel. Líhně, kde se v inkubačních komorách vyvíjely klony, působily čistě a udržovaně. Z praktických důvodů byli všichni budoucí vojáci soldis mužského pohlaví a neplodní, čímž připomínali sikkosí trubce. Dobře opečovávaná miminka putovala z líhní do hnízd. Školičky pro nejmenší, školy pro odrostlé. Od devíti let chlapce zařazovali do výcviku, hodnotili výkonnost, ty schopnější vybírali do poddůstojnických kurzů.

Všude předtím čítával, jak je vahanský způsob výchovy vojáků nelítostný a krutý. Ale to, co na vlastní oči viděl, těm pověstem tak úplně neodpovídalo. O děti se staralo hejno opatrovatelek a opatrovatelů ze třetí kasty. Někteří skupinu provázeli až do dospělosti, čímž nahrazovali rodiče. Chlapci působili vesele a spokojeně, své zaměření chápali jako poslání. Učili se o hrdosti a cti, o poslušnosti rozkazů a loajalitě k spolubojovníkům. Nezdálo se, že by je vyhlídka na smrt v cizích službách nějak zvlášť trápila. Špatné na tom bylo, že

nikdy nedostali jinou možnost. Teprve až vyrostou, pochopí v plném rozsahu, že se s nimi zachází jako s otroky, pokud dříve nepadnou.

Součástí společnosti byla i početná komunita usídlenců, neformálně nazývaná „náplava,“ sestávající z míšenců různých ras a jejich potomků. Jejich předkové se na Vahan dostali jako váleční zajatci nebo političtí uprchlíci. Byli mezi nimi dobrodruzi a dezertéři z dávno zaniklých soustav. Protože tu žili po generace, měli zde domovské právo. Na rozdíl od čistokrevných vahanců se potomci usídlenců nestávali příslušníky armády ve chvíli narození. Mohli se zařadit až v dospělém věku, a ne všichni uspěli. Kromě obchodu a služeb se věnovali i takovým činnostem, které úplně nesouzněly s vojenskými kodexy a které by plnokrevným vahancům neprošly. Žili v menších komunitách v okrajových částech podzemního města. Vlastnili bary, hospody i herny. Provozovali masážní salony a bordely. Organizovali sportovní turnaje se sázkami. Nabízeli plnokrevným a k disciplíně pérovaným vahancům stinné kouty, v kterých bylo možné realizovat potlačované neřesti. Potentáti Generality usídlence sice kontrolovali, ale v jejich ne vždy chvályhodném podnikání jim nebránili. S nejlépe situovanými představiteli komunity udržovali formální i neformální vztahy, mnozí využívali služeb jejich zařízení.

Tederikovi zdomácnělí usídlenci nevadili. Uvědomoval si, že každá zdravá společnost se skládá z vrstev. Neměl problém s první, druhou a třetí kastou plnokrevných. Ale popuzovalo ho zneužívání té čtvrté a páté. Jestli to Vuan myslí s jeho kralováním vážně, musí akceptovat, že se zavedená pravidla změní. Nebyl tak naivní, aby plánoval přeměnit absolutní diktaturu na konstituční monarchii. A už

vůbec neměl v úmyslu přinutit Vahance, aby od zbraňové výroby přešli k pěstování lekesových cibulí. Ale chov vojáků za účelem prodeje jim zatrhne, i kdyby to měla být první a poslední změna, kterou prosadí.

Dva a jedna jsou tři

Podal dopis Dexeyovi. „Je od Igora. Zve mě na základnu Aliance. Mám v úmyslu to přijmout. Mohli bychom se dozvědět něco nového o Vuan.“

Uplynulo čtyřicet dní, a bohyně se nevracela. Sídlo na povrchu zdaleka nebylo hotové, ale otázky ohledně návratu nebraly konce. Tederik tolik pracoval, že téměř nespál. Přivykl na podprahový rytmus jádra, připomínající hudbu uvnitř mysli. Zpočátku mu připadal rušivý, ale postupně se naučil oceňovat jednotlivé nuance emocí, které rytmus evokoval. Spřízněnost a vzájemnost. *Tak tepe srdce Vahanu. Ten, kdo ho přijme, kdo se s ním vyladí, už nikdy nechce odejít*, řekla mu o tom Bea, vojenská lékařka s hodností majora, jedna z mála jemu příznivě nakloněných důstojnic, s kterými se Tederik dostal do bližšího kontaktu.

Dexey rychle přelétl Igorovo strohé sdělení a zamračil se. „Budou na vás tláčit, abyste souhlasil s integrací do jejich struktur výměnou za změnu našeho životního stylu. Budou klást požadavky ohledně omezení obchodu s vojáky.“

„Vím, že z toho nejste nadšený,“ poznamenal Rik. „Řeknu jim, že nebudu činit žádné prudké změny, dokud se Vuan nevrátí. Projevím ochotu předběžně jednat, ale nic zásadního jim neodkývnu.“

„Můžu být u toho, Veličenstvo?“

„Jistě,“ kývl. Předem věděl, že se tím střílí do nohy, protože Dexey si aroganci neodpustí. Na druhé straně ho generálova přítomnost

uchrání od přílišné ochoty slibovat, co nelze. Zaťukal na druhý dopis, který přišel fantómovou poštou současně s tím prvním. „Píše mi bratr, že by rád přiletěl.“

Generál zvedl obočí. „Starší nebo mladší?“

„Dannavion. Přiletěl by dřív, ale jeho partneři se podrobovali léčbě. Teď mohou přijít všichni.“

„A kolik těch partnerů je, že jsem tak zvědavý?“

Dexeyovi se viditelně ulevilo, když vyšlo najevo, že nejde o Endyho. Generál možná na poslední chvíli zachránil Endymu život, ale zjevně neměl čisté svědomí. Tederik měl v čerstvé paměti, co Dexey řekl o Endym, když se prvně oťukávali na vahanském doskočišti. *Střídavě cení zuby a kňučí. Nic nevydrží, jako všichni kříženci.* Vykouzlil bezelstný úsměv, aby na generálovu otázku odpověděl: „Jenom dva. Mizeonská raisi Elevína a bývalý Dannavionův vojenský pobočník Fenidion.“

„Smrtelník?“ Generálovo obočí už nemohlo být výše.

Rik stručně vysvětlil, jak to s Fenidionem je, i když si to zatím nedokázal představit. Ačkoliv přeměna z churavého smrtelníka v zdravého dlouhověkého démona je jistě mnohem veselejší, než kdyby to šlo opačným směrem.

Zrovna včera se při soukromé lekci vahanských dějin dozvěděl víc o tom infonovém hnusu s vůní slokvoňových povidel, kterým Trriiel (už nepochyboval, že to byl on) pomohl Feustonovým pohrobkům vyčistit Ok-Sawon od magické náplavy. Tuhle metodu vyvinuli kdysi dávno právě Vahanci ve spolupráci se sunnisenskými biotechnology, a Trriiel ji jen zkopíroval. Když zablokujete magické rozhraní a

zničíte napojení na pleteň, vyrobíte z démonů, desmonů, běsů, jinád, antropomorfních draků a brůssů invalidy. Bezradní a bezmocní umírají rychle. Hladem, nemocemi, či v boji s lidmi nebo s vlastními nezasaženými příbuznými. Prostředek se používal ve formě aerosolových bomb plošně jako nástroj genocidy. Těsně před ustavením Čtyřdohody jím Sunnisenci i Vahanci vybili celé světy.

„Připravím pro prince Dannaviona a pro jeho doprovod odpovídající ubytování,“ dodal důležitě Dexey.

„To není třeba,“ mávl rukou Rik s pomyšlením na své osmipokojové apartmá. „Budou bydlet u mě. Jsou poměrně skladní.“

Tederik se převaloval v posteli, protože nemohl usnout.

Doba sběru a vyhodnocování informací skončila, nastal čas konat. Uvědomil si, že spěchá, jako kdyby byl jeho čas omezený. Čím? Návratem Vuan? Nucenou trpělivostí Vahanců? Jistěže ano. Nevěřil, že na trůnu vydrží dlouho. Ale dokud může, udělá maximum. Bez ohledu na to, že nástupce, bude-li jaký, ta opatření zruší. Tederikovým cílem bylo Vahancům alespoň nakrátko ukázat, že věci mohou fungovat jinak. Věděl, že si tím koleduje o problémy. Proto nedovolí, aby se tu Danny dlouhodobě zdržoval, jinak by to odnesl s ním. Jenom ať se tu porozhlédne, ale pak se spořádaně vrátí na Bredeon.

Vyrušil ho táhlý sílící hukot. Vzápětí se stěny otráslly, jako kdyby do vahanské kůry narazil raketoplán. Knihy vypadly z police. Sirény se rozječely.

Vyskočil z postele a sáhl po moni-kátoru, který freneticky vibroval. „Co se děje?“

„Narušení kvederické sítě v sektoru kwua, pane,“ hlásili z dispečinku. „Je to stejné jako minule,“ vojákův hlas se lámal dojetím. „Bohyně se vrací.“

Proč je jí tak zatěžko použít doskočiště?

„Stráž ji viděla vejít do laboratoří,“ ozval se Tederikovi Dexey. „Vezměte to teleportem. Sejdeme se tam.“

Běžel chodbami Kerhanu k nejbližšímu teleportu, ochranka se hnala za ním. Nechali se přenést k laboratořím. Teleport je vyplivnul na opačné polokouli, v síni, vyrubané v axionitovém masívu. V stropě zela kulatá díra, kterou dolů nahlížely hvězdy. Před pootevřenými vraty z rubínově rudého minerálu přešlapovali důstojníci z generálního štábu. A z teleportačního boxu se hrnuli další a další vojáci.

„Myslel jsem, že jste tu díru zapravili,“ lamentoval kdosi.

„Ona ji prorazila znova, na témže místě,“ zněla odpověď.

Dexey Tederikovi poklepal na rameno. „Stejný scénář jako minule,“ referoval. „Ale tehdy jednu krabici odnesla, zatímco teď dvě, mnohem větší, přinesla.“

„A zmizela uvnitř,“ konstatoval Tederik. „Tak se za ní půjdeme podívat, ne?“

Možná to řekl trochu víc nahlas, než chtěl. Všeobecný hukot vystřídal zaražené mlčení.

„Jen tak?“ vyhrkl konsternovaný Dexey. „Bez pozvání?“

„To je zakázáno,“ ozval se kdosi.

Tederik ukázal na pootevřená vrata. Byla tak obrovská, že by jimi pohodlně prošel erektiadský Rex v dračí formě. „Minule za sebou zavřela, teď ne. Mně to jako pozvání připadá. Jdu tam. Klidně sám, jestli s tím máte problém.“ Měl plné zuby neustálého čekání a fabulování, co se asi bude dít dál, až se bohyňě laskavě uvolí k návratu.

Když viděl, jak po sobě neohrožení válečníci zaraženě pokukují, jak ani Dexey nedokáže překonat posvátnou hrůzu z pravěkého božstva, zamířil k vratům. Vlastně se na ně nemůže zlobit. „Dobře,“ procedil mezi zuby. „Bude lepší, když zůstanete zde.“

Když pokládal dlaň na křídlo, ucítil pružnou vrstvu ochranných kleteb. Ruka tím povlakem hladce prošla. Bez větší námahy rozevřel škvíru tak, aby se mohl protáhnout dovnitř. Zaplavilo ho studené bílé světlo. Nacházel se v obrovském prostoru, zaplněném předměty, které tvarem a určením nepřipomínaly nic, co kdy viděl. Ať už to byly stroje, magické artefakty, aparatury nebo kvantové zářiče, tyčily se do výšky, naskládané v bytelných regálech, stojících ve vyrovnaných řadách, které kolmo protínala široká rovná chodba, jejíž konec se ztrácel v nedohlednu. Celé to připomínalo prapodivné spící město.

Bylo snadné uvěřit, že kdyby se vydal jeho ulicemi, mohl by v nich bloudit do skonání věků. Slyšel, jak mu krev divoce šumí v žilách. Srdce mu tlouklo v rytmu vahanského jádra.

Udělal pár váhavých kroků centrálním koridorem, nadechl se zařval: „Šerryzah!“

Jeho výkřik zaduněl. V zesílené formě se nesl dál, opakovaný ozvěnou. Aparatury uložené v regálech nejbliže na doslech, na zvuk zareagovaly. Ploché kruhové disky vyčnívající z kulovité struktury o velikosti zahradního domku se roztočily. Ve vedlejší konstrukci z kovových válců a trubek to zachrastilo. Z artefaktu, co připomínal měděnou kovovou vanu vyletěl do výšky obláček růžových jisker. Z prázdného prostoru uvnitř věci, co vypadala jako obrazový rám, se vychlípil rotující trychtýř temnoty, jako kdyby se jím z nějakého vzdáleného segmentu reality dobýval nezvaný host.

Tederik udělal dalších pět rozvázných kroků k první křižovatce, než se z postranní uličky vznesla do výše poloprůsvitná mátoha. Dlouhým jiskřivým vláknem byla spojená s průsvitným válcem, ve kterém zřejmě předtím hibernovala. Její střapaté, hodně dlouhé vlasy připomínaly jinovatku. Vypadala jako jináda. Ale ty přece vyhynuly. Nebo ne? Podle toho, jak syčela a cenila ostré zoubky, ji probuzení nepotěšilo.

Další výkřiky raději riskovat nebude. Odhodlaně přidal do kroku a průběžně nahlížel do postranních uliček, jestli tam Šerryzah nenajde. Nacházel další cizí věci. Už na něj začala padat tíseň, když se bohyň vyloupila z nicoty.

Levitovala nad podlahou a modře sršela. „Ani se nehni,“ zasyčela. Její hlas připomínal studenou čepel pod krkem. Veškerou bytostí dávala najevo, že nemá náladu na vtípky.

Rozletěla se na začátek chodby. Máchla paží, a všechny vyburcované aparatury zastavila. Dokonce i rozrušená jináda se spořádaně stáhla do svého válce.

Bohyně se pomalu vracela. Rika už nepřekvapovalo, že se vznášela. Její bytost pulzovala silou. Rytmus hudby v jeho mysli přitvrdil. Jestli to neztlumí, brzy mu praskne hlava. Teď teprve viděl, co předtím odmítal brát na vědomí. Chyboval tím, že na ni stále myslel jako na Šerryzah, a že se nemohl vymanit z vtíravých vzpomínek na její ústa zkřivená v rozmarném úsměvu, když se ji chystal posté políbit.

Toto je beze vší pochybnosti Vuan. Vášnivá a sladká Šerryzah nikdy neexistovala.

Její oči stříbrně pulzovaly. „Už mi tu nikdy neřvi,“ vyštěkla. Bez varování ho drapla za ruku. Ucítil krátké trhnutí, po kterém se ocitli na malém prostranství, lemovaném předměty natěsnanými vedle sebe, jak byly z potřeby místa odsunuty stranou.

Uprostřed plácku ležely na zemi dvě bedny, ne větší než matčiny krabice na klobouky. Obě z průhledného silnostěnného materiálu. Mohlo se jednat o křišťál, o kterém i Tederik věděl, že má speciální izolační vlastnosti.

Uvnitř hořelo světlo. V jedné krvavě rudé, v druhé zelené. Vuan se k jedné bedně sklonila, opatrně nadzvedla víko a vsunula tam ruku. Na dobu jednoho nádechu a výdechu tam ruku nechala, načež ji s tváří ustaraně staženou vytáhla ven a víko zase přiklopila.

„Co je to?“ vydechl.

Zle se ušklíbla. „Nenuť mě si myslet, že jsem vybrala hlupáka.“

„Tví sourozenci?“ Ukázal na červené světlo: „Kerr.“ A na zelené: „Han.“ To nevypadalo moc dobře. „Jsou... živí?“

Klesla na kolena a téměř v lidském gestu potřásla hlavou. „Jsou tím, co zbylo. Dwu-Nakhar se vzbouřil a utekl. Pronásledovali jsme ho. Bojovali jsme. Vysál z nás téměř všechnu bazální magii, rozervál propojení na pleteň. Já to odnesla nejmíň. Byli jsme v stázi tisíce let, když nás Trriiel našel.“

„Trriiel? Ten mizeonský arcidémon, co ho stíhají za genocidu?“ podivil se. V nejstarších legendách se psalo, že Vahanští bohové pronásledovali Dwu-Nakhara za mnoho Předělů. „Jak vás našel v takové dálce?“

„Použil speciálně vycvičené ideové konstrukty,“ odsekla. „Vy je nazýváte flesshingovými hady. Předěly a nulová pole pro ně nepředstavují překážku. Trriiel je vyslal v našich stopách dávno předtím, než nechal bouchnout mizeonský Chřtán.“

Uvědomoval si, že právě dostává odpovědi na otázku, které znalce prehistorie trápily od šerého dávnověku: *Kampak se poděli vahanští bohové?* To, že obávaní sourozenci utržili výprask od jejich vlastního výtvoru a potom celých deset tisíc let leželi v kómatu kdesi za devíti předěly, by se nikdo z učenců neodvážil předpokládat. Rikovi z toho zjištění vůbec nebylo dobře. Všechno ho svědilo, u srdce ho bolelo, hlava mu třestila. Spolkl stovky dalších otázek a ukázal na bedny. „Dá se to jejich rozpoložení nějak... napravit?“

Její tvář připomínala krásnou ledovou sochu. „Co si myslíš, že dělám?“

To dokázal pochopit. Pro sourozence by taky udělal cokoliv. „Ale k čemu potom potřebuješ mě?“

Zaplavila ho salvou jehliček rozzlobené síly. „Potřebovala jsem zástupce na praktické záležitosti, zatímco budu hledat způsob léčby. Optimálním vykonavatelem boží vůle bývá obvykle osoba v postavení krále.“

„Ale proč já? Proč mě cpeš do role, do které nepatřím? Tví Vahanci mě tu nechtějí. Ani se jim nedivím.“

Její oči byly jako zmrzlá jezerní hladina. „Máš odpovídající předpoklady. Nechybí ti nadhled.“ Hovořila mechanicky jako kuchař kontrolující soupis surovin na zítřejší oběd. „Patříš sem stejně jako ostatní a současně se mě nebojíš.“

„To není pravda!“ namítl. „Jsem z tebe vyděšený až hrůza!“

Nonšalantně mávla rukou. „Ale ne tolik jako ostatní, a to se počítá. Já a mí bratři, předtím, než jsme Vahan opustili, jsme zaznamenali nevítané politické a společenské tendence. Plánovali jsme je korigovat, hned co se vrátíme. Proto jsem Brexu pověřila, aby vybrala krále, který opravy zrealizuje za nás v případě, že bychom se zdrželi. Protože to Brexa z rodinných důvodů dřív nezvládla, je to na tobě. Udělej reformy. Posuň Vahan blíže civilizovanému světu. Důrazně však zachovej suverenitu.“

No výborně! Šéf Aliance od něj očekával, že bude prostředníkem mezi nevyzpytatelnou bohyní a Čtyřdohodou. Ona po něm chtěla modernizaci společnosti, ale bez integrace do metaprostorových struktur. Bude lepší to vyjasnit hned.

„Znamená to, že si nepřeješ, abych se setkal s Aliancí, potažmo s Čtyřdohodou? Protože oni se mnou jednat chtějí.“

Netrpělivě zakoulela očima. „Vyjednávěj, jak chceš, ale nevstupuj do žádného paktu. Deset let jsem měla příležitost sledovat jejich akce. Jsou přesvědčení o svých kompetencích. Rozhodují záležitosti, které se jich netýkají, zatímco to důležité jim uniká.“

„Žila jsi u Urbiela,“ podotkl s vědomím, že její sdílnost už nebude mít dlouhého trvání. „Jeho vztahy s Čtyřdohodou jsou nadstandardní, ale není nekritickým přitakávačem. Prostor na diskusi tu pořád je.“

Ruce, předtím volně položené na stehnech, prudce zaťala v pěst. „Urbielovy názory respektuji,“ prohlásila. „Přesto je v zájmu Vahanu to s integrací nepřehánět. Klidně zruš obchodování s válečnými otroky, ale zachovej armádu a zbrojařskou výrobu. Nenič stávající životní rytmus. Posílej naše vojáky na válečné mise. Nechej si za to platit, ale pohlídej, aby se vraceli domů.“

„S tím něco udělat můžu,“ souhlasil s úlevou, protože plánoval totéž. „Stavíme ti dům na povrchu, jak sis přála. Ještě není dokončený, ale...“

Plavně se vytáhla do stoje a rázným gestem ho přerušila. „Zůstanu zde. Budu pracovat nepřetržitě a nepřeji si být rušena. Ty přijít můžeš, ale raději neotravuj s maličkostmi.“

Otázky. Samé otázky

„Nevysvětlila, co se dělo potom, co je fleshingoví hadi našli? Co Trrisiel? To on ji poslal za Urbielem? Opravdu ztratila paměť nebo to hrála? Co tropila na Ok-Sawonu? Narazila na nás náhodou, nebo to byl komplot?“ chrllil otázky Dannavion.

Bratr rázoval po Tederikově pracovně, jako kdyby mu patřila. Přicestovali ráno. Tederik jim přišel naproti. Fenidion a Elevína se obezřetně rozhlíželi po přístavišti, jako kdyby čekali, že na ně zpoza rohu zaútočí smečka rozběsněných sůsů, ale Danny byl ve svém živlu. Sršel úsilím udělat svět lepším, čímž spolehlivě vyváděl z míry Rikovu ochranku. Fen se teprve učil používat nové démonické smysly. Translokaci zvládl v bdělém stavu, ale potřeboval odpočinek. On a El se hned po příchodu uhnízdili v přidělených pokojích, aby byli svěží na večer. Bylo na nich znát, že chtějí s Dannym udržet krok. Tederikovi jich bylo skoro líto.

„Nevěřím, že by si tu ok-sawonskou otravu přivodila dobrovolně,“ spekuloval dál Dannavion. „Nemůže být tak pitomá.“

„Myslím, že si opravdu nic nepamatovala, než natrefila na nás,“ řekl Tederik. „Teprve otrava v kombinaci s ozářením nastartovala léčivý proces a při té příležitosti obnovila její paměť. Pamatuješ, jak užasle se tvářila po tom, co se uzdravila? Když jsme se jí představili jako bratři, celá ztuhla. Při té příležitosti si vzpomněla, kým je a co chce. Chtěla osvobodit bratry. A z nějakých důvodů se potřebovala dostat do laboratoří. Proto chtěla ty klíče. Můžu jen hádat, jak s tím souvisí Trrisiel.“

Bratr se naježil ještě víc: „Chceš říct, že ses jí na to nezeptal?“

„Nedala mi příležitost.“

Danny se zastavil před vyobrazením legendární vahanské stíhačky řady Seyr. Nešlo o malbu, ale o fotografii. S pohledem zacíleným na detaily podvozku, zamručel: „Sakra, Riku, přece jsi s ní spal.“

Tederik se dotčeně narovnal. Ten Dannavion. Jestli něco uměl nejlíp, tak zaskočit. „A jak to s tím souvisí?“

„Že ti dala, a teď tě drží za ptáka.“ Danny se odvrátil od stíhačky, aby mu čelil. Jeho zařatá ústa vyjadřovala naprostou jistotu. Nemělo smysl zapírat.

„Garantuji ti, že se to nebude opakovat,“ zahuhlal. „Nevěděl jsem...“

Danny rozhodil rukama. „No jasněééé! Ty, co mě věčně nabádáš, abych byl opatrný, a necháš se utáhnout na vařené nudli! Nepopírám, že ona je kus, ale od začátku bylo znát, že není obyčejná zlatokopka. Už to zemětřesení, co předvedla v horách. A skoro tě odrovnala, když se ti hrabala v hlavě. Myslel jsem, že je sakra po tobě!“

Dál mluvil a mluvil. S barvitými detaily připomínal, jak Tederik odpadl jenom díky tomu, že mu cizinka položila ruku na čelo. Ale Rik už neposlouchal. Vytanulo mu na mysli, že když potom napravovala škody, které jeho hlavě napáchala, poprvé uslyšel ten rytmus. Její hudbu pulzující s tepem vahanského jádra.

Podruhé to bylo na koncertě, když hrála. A potřetí v altánu. Ráno po probuzení si připadal jak praštěný lopatou. Nemohl si úplně vybavit, co všechno spolu dělali, nebo o čem mluvili, kromě toho, že mu nabídla své tělo, a on to nadšeně přijal. Bez ohledu na to, jak moc se mu to s ní líbilo, se nemohl ubránit pocitu, že ho zneužila. No ano.

Pohrabala se mu v hlavě, aby zjistila, co ví. Šlo jí o ty klíče. Ale jak se vůbec dopátrala, že je hledají? To až později, na Bredeonu. Pohybovala se v Urbielově blízkosti. Nejspíš jim celou dobu byla v patách. Mohla slyšet ten rozhovor s Ditruxem, když mu svorně s Dannym tvrdili, že klíče je třeba hledat spíše na veřejně dostupném místě než v trezoru. Při vzpomínce na deštivou noc na Bredeonu ho polévala hanba. Navzdory všem pochybám si opravdu myslel, že se mu podařilo ji zaujmout. Že s ním byla proto, že se jí na něm něco líbilo. Teď si připadal jako hlupák.

Asi se netvářil zrovna vesele, protože Danny s lamentací náhle přestal. Najednou ho držel za ramena. „Hej, Riku, je ti dobře?“

„No ovšem,“ vypravil ze sebe. „Jenom jsem o něčem přemýšlel, a...“

„O čem?“

„O ní. Je nevyzpytatelná. Jednoho dne vyjde ven. Buď sama nebo s bratry, a to bude mazec. Před chvílí ses rozplýval nad úrovní zdejšího školství. Ale já nemám představu, kam se to tu řítí. Byl bych klidnější, kdybyste se tu dlouho nezdržovali. A nejde jenom o vás tři. Endemon taky potřebuje dohled.“

Danny ještě víc zaťal prsty do Rikových ramen. Jeho oči zaníceně hořely. „Tak podívej: Elevína a Fenidion odtud odletí do konce tohoto týdne. Abych řekl pravdu, nejsou z Vahanu vůbec tak nadšení, jak se snaží předstírat. Přiletěli jenom kvůli mně, protože jsou přesvědčení, že to od nich očekávám. Ale takové obětování já nemám zapotřebí. Až si to tu omrknou, nechám je jít. Ale mě, brácho, mě se nezabavíš!“

O Vahanu se v Metaprostoru mluvilo docela často. V souvislosti se zbrojařským průmyslem, nebo žoldáckými komandy na objednávku, vojenskou diktaturou nebo sůsy. Nadávka *Do sůsí prdele!* patřila k nejčastějším vulgarismům, a její dwentenskou verzi znali i těžaři mihonia z periferních soustav. Ovšem o běžném životě vahanců toho v cizině věděli málo, a i to byly drby. Nasewovi synové dostávali informace po kapkách od samého narození, proto je realita tolik nepřekvapila. Oproti tomu Fen s Elevínou pod vlivem nelichotivých pověstí očekávali od Vahanu to nejhorší.

Neocenitelnou průvodkyni místním životním stylem získali v nové hospodyně Tessaně.

Už samotný její příchod byl hodný kronikářovy pozornosti, a Tederik se z toho ještě nevzpamatoval. Časně zrána kdosi zabušil na dveře jeho ložnice a zařval: „Majorka Tessana hlásí nástup do služby!“

Sotva se stačil v posteli posadit, vletěla dovnitř s intenzitou sněhové smršti vysoká šlachovitá osoba, oblečená v elegantnější verzi pracovní důstojnické uniformy. Mrštila na stůl pokrčeným lejtrem a zahlaholila: „Pověřující rozkaz. Mým úkolem je dohlížet na vaše pohodlí, Veličenstvo.“

Na majorčin pokyn do ložnice vpochodovali další uniformované osoby. Muži a ženy se postavili do pozoru a majorka je postupně Rikovi představila hodností, jménem, pracovním zařazením.

Až tehdy si Rik vzpomněl, že Dexey mu to den předtím oznámil. *Královská domácnost potřebuje pevnou ruku.* Prozradil, že za

Evonymovy éry náležela Tessana k nejvyšším šaržím generálního štábu. *Je důvěryhodná a vysoce loajální. Umí řešit krizové situace. Její bojové postupy nebývaly v úplném souladu s rozkazy, ale pořád jde o respektovanou osobu. Budete u ní jako v bavlnce*, sliboval. Připustil, že v neuzší velení majorku už nechce, pro její sklony neustále rozporovat jeho rozhodnutí. Čerstvě vygenerovaný úřad Správy královské domácnosti byl majorce přidělen písemným rozkazem, aby neměla šanci protestovat.

Tederik měl tisíc chutí okupanty své domácnosti hned vyhodit, ale přinutil se ke klidu. S každým se pozdravil a pak majorce přikázal, aby podřízené odvelela jinam. Kamkoliv, mimo prostory jeho ložnice.

Jakmile vypadli, klesl zpět do polštářů, zavřel oči a počítal do sta. Vyrušilo jej třískání a klapání, jak příčinlivá důstojnice vtrhla do šatny a otevírala skříně a lamentovala, že jsou dosud plné Evonymovy garderoby, a že se s tím musí něco udělat. Posléze majorku konsternovaně sledoval, jak šmejdí po pokoji, kontroluje vrstvu prachu na polici, sbírá jeho pohozené ponožky, mizí v koupelně, něčím tam rachotí, aby se vynořila v ložnici s vrnicím bionickým vysavačem v patách.

„Můžete mi prozradit, u jaké bojové jednotky jste sloužila předtím, madam?“ vypravil ze sebe.

Tessana skloněná nad anihilačním boxem, houkla: „Sto šedesát standardů jsem velela podpůrné zásobovací flotile. V bitvě o Lennion jsem se dostala do kompetenčního sporu s generálem Vaysou, blahé paměti,“ ironicky se zašklebila, „a za to mě převely do kanceláře. Dalších dvě stě let jsem působila v Institutu prevence externích rizik.“

A když jsem se dokázala domluvit s Dan Adonem, poradím si při vši úctě i s vámi, Veličenstvo.“

Rikovi chvíli trvalo, než si odvodil, že útvar prevence externích rizik se zabývá hledáním vnějšího nepřítele, čemuž se na Siminlanském lyceu říkalo kontrašpionáž.

Ať už majorka získala post nejvyšší hospodyně za trest nebo za odměnu, jedno bylo jisté. Ta ženská byla jak břitva. Proháněla personál, a ještě zvládala provázet Dannyho, Fena a Elevínu po kerrhanských pamětihodnostech. Ukázala jim obchodní čtvrť, náměstí Svornosti, vzala je do Líhně a do Hnízda, vystoupala s nimi na povrch, zavedla je do nejbližší susedy. Danny byl na rozdíl od velmi opatrného postoje Fena a Elevíny z polodivokých susedů u vytržení. *Jsou neuvěřitelně šikovní! Na první pohled působí jako tupá hovada, ale stavějí si chýše z větví, chovají dobytek v ohradách, jeho maso konzervují kouřem a skladují do zásoby. Někteří dokonce chodí po dvou a používají primitivní nástroje! Dorozumívají se mezi sebou. Zní to jako skřeky, ale Tessana některé dokáže rozeznat. A jeden oficír, Hairon se jmenuje, má dokonce slovník!*

Hospodyně hostům rafinovaně z Vahanu předváděla to nejlepší, přičemž se pečlivě vyhýbala průmyslovým provozům, nejspíš aby eliminovala riziko průmyslové špionáže.

Tederika přirozeně napadlo, že Dexey Tessanu nasadil do jeho domácnosti s určitým záměrem. Ale bylo mu to jedno. Neměl co skrývat.

Danny a jeho přátelé se díky majorčině přispění nenudili ani jediný z vyměřených desíti dní. Největší kulturní šok prodělali při

obhlídce krámků v kerrhanské obchodní čtvrti. Vyšlo najevo, že jde spíše o výdejny než obchody, protože za potraviny a základní životní potřeby se tu neplatilo. Všichni vahanští občané, staří, mladí, nejmenší, byli trvale příslušníky armády. Aby dokázali dobře sloužit vlasti, nemohli se rozptylovat honbou za živobytím. Základní potřeby hradila státní pokladna z příjmů plynoucích z prodeje zbraní, zbraňových technologií, a z prodeje anebo pronájmu vycvičených vojáků. Něco jiného byly luxusnější komodity z dovozu. Za ty se platilo vahanskými kredity, kterými Generalita odměňovala výtečnou práci. Za peníze byly k dostání ručně kované chladné zbraně z Vressu, bylinné tinktury z Erektiadu, přístroje ze Sunnisenu, trendové oblečení z Bredeonu, víno z Mizeonu anebo ovoce z Robustuy. S dostatkem kreditů se tu dalo splášt i zboží, které by jeden na Vahanu vůbec nečekal. Vzácné magické artefakty z Riiberionu, či obrazy z Tenerisu, vzácné minerály z Ok-Sawonu a v neposlední řadě žádané produkty videxového průmyslu od didaktických snímků ze Sunnisenu po brakové krváky z Bredeonu.

Po večerech už bez Tessany hosté vyráželi na objevné výpravy do neřestných čtvrtí, kde obráželi bary a herny. Po návratu sedávali v Rikově salonu u cihusu a křupavých kronýšových lasturek a vyměňovali si dojmy.

Fenidiona fascinovalo, jak prakticky a civilně místní smýšlejí o svých božstvech. Odkazy na Kerra, Vuan a Hana byly všudypřítomným atributem běžné konverzace. Ale vahanští tu starodávnou božskou trojku pokládali spíše za své pra-pra rodiče než za idoly, před kterými je třeba se v hrůze krčit.

Elevína se vyptávala, jak moc jsou místní s bohy spříznění. Sarvonova encyklopedie byla ohledně informací o rozmnožování pravěkých božstev skoupá. Dalo se z ní vyčíst, že vahanští bohové byli hodně podobní mizeonským debhátarům. Ti byli stejně jako většina původních idolů neplodní. Mizeonský Rafedaxarr I. tento hendikep vyřešil sňatkem s Ryanou, Dárkyní života. Ryana byla metamorf, bytost s darem vybudit plodnost i tam, kde nikdy nebyla. Porodila Rafedaxarrovi třináct dětí, z kterých pochází současní arcidémoni. Starovahanští žádnou Dárkyni života nesehnali. Proto se o potomstvo postarali jinak.

Ve snaze ten choulostivý problém objasnit, si Tederik vzpomněl na knihu, kterou dostal v době, když byl na Vahanu s vyjednávači Aliance. Psalo se v ní, že Kerr, Vuan a Han vahanskou rasu ukuchtili ze sebe samých, cestou alchymistických procesů. Do tavícího kotlíku přihodili původní životní formy Vahanu té doby, a možná i něco úplně cizorodého. Jasně to vylučovalo tu věky opakovanou skandální domněnku bulvárních médií, že staří vahanští se osobně pářili s primitivními desmony nebo dokonce sůsy.

Danny se do společných diskusí zapojoval minimálně. Po většinu času jen seděl a popíjel, občas něco vtipného poznamenal. Ale bylo znát, že se do toho nutí. Jako kdyby to vůbec nebyl on.

Koncem týdne Fenidion s Elevínou srdečně poděkovali Tessaně a v poklidu se rozloučili s Tederikem. Tehdy mu také nastínili, jak si představují svou budoucnost. *Děkan Urbiel nám nabídl studium i práci.*

Máme příležitost se o sebe postarat sami. Nechceme Dannymu viset na krku. Nemůžeme ho brzdit. A na Bredeonu je to úžasné.

Dannavion byl u toho. Všechno slyšel, ale nijak to nekomentoval, jako kdyby už si to vyříkali předtím. Šel přátele doprovodit do přístaviště, a když se vrátil do královské kanceláře, Rik to nevydržel: „Řekneš mi konečně, co se děje? Pohádali jste se? Nemusíš tu se mnou trčet. Klidně běž za nimi. Určitě to můžete napravit.“

„Mám je rád,“ povzdechl si Danny. „A vím, že oni mají rádi mě. Ale tak nějak se to semlelo, že se obejdou beze mě. Vystačí si. Chtějí zakládat rodinu, na což se já rozhodně necítím.“

„Chceš je nechat být? Rozejít se s nimi?“

„Je to tak lepší pro nás všechny,“ řekl neochotně Danny. „Já do toho vztahu přináším jenom napětí. Beze mě jsou v pohodě.“

„Když si vzpomenu, jak po sobě syčeli cestou do hor,“ poznamenal Rik. „Byly dny, kdy jsem byl odhodlaný v noci skočit na koně a ujet.“

Bratr se křehce usmál. „No tak, znáš to. Protivy se přitahují. Přiznali mi, že jsou unavení z toho, jak se pořád honí, aby se mnou udrželi krok. Na Ok-Sawonu to bylo jiné. Tam jsem se musel tlumit, zatímco tady se můžu realizovat na plno. Moje rozhraní je po kúře v benthosu silnější. Miluju to tady, ale Fen a El se tu cítí mizerně. Nemůžu po nic žádat, aby se nutili do něčeho, co je vysiluje. A já zase nedokážu být jiný, než jaký jsem. Už jednou jsem umřel, a to mě změnilo. Netuším, co máme před sebou, ale najisto vím, že to nebude procházka růžovým sadem, a ty to víš taky. Jsem rád, že Fen a El jsou spolu. Chci, aby byli šťastní.“

Tederik usilovně pracoval, aby využil čas, který mu zbývá. Předpokládal, že bohyně nasadí všechny síly, aby bratry uzdravila, ale nedalo se predikovat, jak dlouho to potrvá.

Královský výnos číslo 1 o *Omezení „výroby“ branců na třetinu*, a s tím související *Zákaz „prodeje“ živého materiálu cizím mocnostem*, vyvolal v generálním štábu pobouření, ale nikoliv vzpouru. Největší problém viděli povýšení, jak zde titulovali příslušníky Generality, v poklesu příjmů do státní pokladny. Za účelem vykrytí ztrát vydal Tederik Výnos číslo 2 o *Rozšíření zbrojní výroby*, následovaný Výnosem číslo 3 o *Hledání nových odbytišť*. Tady se spoléhal na plánovanou schůzku s Aliancí, kde chtěl vyjednat plnou legalizaci vahanských obchodních aktivit na Nikodemské burze výměnou za ukončení obchodu s bojovými otroky.

Důstojníci na střední úrovni velení reagovali disciplinovaně. Dřív poslouchali rozkazy Generality, nyní akceptovali, že rozhoduje král. Zato členové Generality včetně Dexeye se v odezvě na reformy nafukovali a kroutili. Jen s malou ochotou přenášeli královy povely na podřízené. Tederikovi nezbývalo než všechno stále dokola kontrolovat. Naštěstí nikdo z povýšených nedal podnět k „výměně názorů,“ která tu běžně končívala fyzickou likvidací soupeře. Popravdě, kdyby k takové konfrontaci došlo, Tederik by nemohl vyhrát. Ale protože ho na trůn usadila samotná Vuan, generálové se do rvačky nehrnuli. Zatím.

Tederik dozoroval stavbu Vuanina sídla na povrchu Vahanu. Využíval toho k výletům do přírody a Dannavion nemohl chybět. Bratr sice hýřil úsměvy na všechny strany, ale bylo znát, že ho rozchod zasáhl. *Elevína s Fenem versus Vahan. Musel jsem si vybrat mezi dvěma láskami*, komentoval to s odstupem. Jeho životní cíle se od těch Fenových a Elevíniných zásadně odchyly. Ačkoliv je oba miloval, byl dost chlap na to, aby je nechal jít. Zlomené srdce léčil činorodostí. Urputně studoval dva obory současně, po večerech buď obrazil putyky nebo pomáhal ve fyzikální laboratoři.

Krajina s lesy a pastvinami, řídce obydlená osadami šupinatých sůsů, perfektně maskovala jakékoliv známky industriální civilizace. Ale z pravidelných tvarů zelených kopců se daly odvodit utajené vnitřní prostory. Skladují v nich zbraňový arsenál nebo menší meziplanetární dopravní prostředky. Dna jezer a moří jsou prošpikována odpalovacími šachtami stíhaček, bombardérů i velkých bojových křižníků. Pod každým podezřele rovným pláčkem se pod vrstvou zeminy skrývá krihonitem vyztužená betonová deska, kterou lze v případě bojové pohotovosti odsunout.

Tederik a poněkud méně užvaněný Dannavion se učili oceňovat vahanské reálie. Prodírali se trnitými pralesy, brodili močály, šplhali po skalách, zpovzdálí pozorovali sůsí osady. Bavili se odhalováním vojenských kamufláží. Soutěžili v nacházení zamaskovaných větracích komínů a antén. Hádali, jaká armádní technika se skrývá v hlubinách pod syrovým přírodním povrchem.

Nevyžádané rady nade vše

Termín schůzky s Aliancí se přiblížil. Ještě předtím, než Vahan opustí, chtěl zajít za Šerryzah. V jeskyni u laboratoří hlídkovali čtyři vojáci. Vrata zůstávala pootevřená na škvíru, ale nikdo z přítomných se neodvažoval do ní nahlížet.

Protáhl se dovnitř. Uvítalo ho stejné panorama jako minule. Tisíce odpočívajících agregátů, konstruktů, artefaktů. Nekonečně dlouhý koridor křížený příčnými uličkami. Studené bílé světlo mu tentokrát připadalo ještě chladnější. Rytmus vahanského jádra, který už bral jako samozřejmost, a téměř ho nevnímal, tu byl cítit mnohem znatelněji.

Poučen minulým popraskem se nadechl, aby zavolal šepem. Na poslední chvíli se zarazil, protože málem použil nesprávné jméno. Proč na ni pořád myslí jako na Šerryzah? Takže znovu a správně: „Vuan!“

Exponáty zůstaly v klidu. Na druhou stranu neměl nijak potvrzené, že bohyně jeho příchod zaznamenala. Tušil, že kdyby se za ní vypravil sám, mohl by tu uvíznout na desetiletí.

Čekal a pomalu se v něm sbírala zlost. To ona po něm chtěla, aby chodil k raportu. A teď se ani nenamáhá ho přijmout.

Je nafoukaná, otažitá a záludná přesně tím způsobem, jakým bývají bohové popisováni v pohádkách smrtelníků. Národy v jejich hájenství je začínají zajímat až ve chvíli, kdy potřebují skrze víru posílit svou božskou moc.

Ale ne všichni jsou takoví. Ditrux Tederikovi vyprávěl o své ženě. *Brexu je krásně ztřeštěná. Vaří polívku z lišejníků a chrobáků, a nabízí ji*

na setkání. Její sourozenci Huat a Moneta jsou vstřícní téměř ke všem. Ti další, Aisus s Gromem a Narenou, působí nabubřele, ale je to spíš póza. I oni vítají každou novou příležitost k výměně názorů a zkušeností.

Zrzavý arcidémon popisoval, jak si staromizeonští považují volnosti. Věky byli namačkaní v malé krabici. Proto teď nemají potřebu obírat o svobodu jiné inteligentní tvory, jako to dělají obě staroriiberionské bohyně Exis a Krassiona, které bez ostychu smrtelníky štvou proti sobě. To bohové z Tenerisu své uctívачe spíše vedou a vychovávají. Výsledky jejich úsilí často působí směšně, ale dobrý úmysl se jim nedá upřít. Ok-sawonští bohové svůj vztah s věřícími vyřešili nejlíp, prostě šli spát. A ti pitomí smrtelníci v ně dál věří, čímž je spolehlivě chrání před vyvanutím. Kdyby nebylo Feustona...

O samotě mezi nehybnými stroji znělo pulzování jádra téměř strašidelně. Trpělivost Tederika opustila. Tak tedy ještě jeden pokus a končí. Nadechl se a trochu zvýšil hlas: „Šerryzah!“

Někde v uličce cosi ospale zacinkalo, ale jinak žádná změna.

„Dobře,“ řekl polohlasem. „Chápu. Nemáš čas. Jestli tě to zajímá, na Vahanu je všechno v pořádku. Abych šel.“

Zamířil ke dveřím.

„Počkej!“ Její výkřik rozčísl stojatý vzduch.

Pulzování zesílilo do dunění. Zacpal si uši a otočil se. Stála hned za ním. Vypadala uštvane. Látka tenkého tílka se jí lepila na tělo, kalhoty zaneřáděné mastnými skvrnami na ní visely. Pod očima měla tmavé kruhy, vlasy zplihle rámovaly zpocenou tvář. Sálala tvrdým modrým světlem, jehož paprsky bodaly.

Roztržitě si přešlápnul. „Ztlumíš tu kanonádu, prosím?“

Dotčeně zvedla obočí a zmírnila záření na snesitelnou úroveň. Vzala ho za ruku a přenesla. Pracovní místo tentokrát vyhlíželo mnohem prostorněji. Kout se stoly a stojany s přístroji, doplněný policemi, tentokrát připomínal dobře zařízenou laboratoř. Oba boxy spočívaly na podstavcích, z kterých vedly dráty a trubice.

„Chtěla jsem je nakopnout z mé bazální magie,“ prohodila rozřeseně. „Aby měli sílu k propojení s energií jádra. Vůbec nereagují! Nezdá se, že by mě poznali. Nevím, co dál. Ostřelovala jsem je fantómy na bázi sabredových kvant. Zkoušela jsem infonové micely. Ale jsou tak slabí, že jim to ještě přitížilo. Sotva před chvílí se mi podařilo je stabilizovat. Jestli rychle nevymyslím, jak jim navýšit hladinu energie, bude na všechno pozdě.“

Její hlas, jindy tak čistý, kolísal zoufalstvím. Její deziluze byla tak nakažlivá, že Tederik zeslábl v kolenou. Ohromeně se svezl na kovovou bednu, co připomínala otcův trezor. Vlastně to byl otcův trezor, který až donedávna odpočíval v Tederikově šatně. Ani si nevšiml, kdy zmizel. Nebyl zamčený, jen zavřený. Sbalila ho a neřekla ani ň. Poklepal na kryhonitový plášť. „K čemu ho potřebuješ?“

Vznesla se do vzduchu a měkce spočinula na pracovním pultu. Shlížela na něj shůry, vůbec nevypadala provinile, spíš dotčeně. „Hledala jsem něco užitečného, ale marně. Jestli pro tebe tolik znamená, klidně ho vrátím.“

„To bych ocenil.“ Jen dořekl, hmota pod jeho zadkem zmizela a on tvrdě dopadl na kamennou podlahu. Sbíral se na nohy. „Co to, sakra...“

Jeho protesty okořenil její smích. Znělo to štěkávě a sípavě. Nebylo v tom skutečné veselí.

„Cítíš se líp?“ zavrčel. Zaměřil se na nejbližší stůl. Opatrně odhrnul náradí nejasného účelu a vyhoupl se nahoru. Teď se jí mohl dívat přímo do očí.

„Pověz mi, jak se ti na Vahanu daří,“ zakrákorala. Byla otočená tak, že se mu dívala do tváře, ale ve skutečnosti zírala skrze něj. Provokovalo ho, jak falešně s ním jedná. Ale co jiného čekat od bohyně?

Místo, aby jí řekl, že odmítá plácát o něčem, co ji ve skutečnosti nezajímá, spolkl svou hrdost a jal se vyjmenovávat změny, které udělal. Podrobně vylíčil, že přebývající pracovní síly z hnízd převedl do výchovných buněk. O děti se bude starat více osob, které se nebudou během roků měnit. Vývoj mladičkových vojáků se tak maximálně přiblíží životu v běžném rodinném prostředí. Vysvětloval, jakým způsobem plánuje vykrýt ztráty, které ukončení obchodování s vojáky způsobí. O Výnosu číslo 2 a 3 by mluvil ještě dlouho, ale ona ho znuděně přerušila.

„To všechno vím,“ zaťukala si na spánek, „skrze informační pole jádra. Ptala jsem se, jak se daří tobě konkrétně.“

Její otázka zněla bezelstně. Čeká snad, že ji zahrne díky?

„Ještě jsem o tom nepřemýšlel. Pořád se něco děje. Mám před sebou to setkání s Aliancí. Budou se na tebe ptát. Potřebuju vědět, co všechno jim můžu říct.“

Zakoulela očima. „Klidně všechno, co víš. Snažím se regenerovat bratry. Nemám potřebu to tajit.“

„Budou se zajímat o tvé kontakty s Trisielem. Minimálně o polohu jeho základny. Deset let jsi žila u Urbiela. Určitě víš, jak moc jeho bratr ohrožuje bezpečnost Metaprostoru.“

„Trisiel nemá pevnou základnu. Cestuje ve hvězdném korábu. Doprovází ho flotila stíhaček. Občas někde přistane, vyšle těžební kombajny, aby nabral suroviny, které načerno prodává pod cenou. Zajímají ho strategické komodity jako ewarium, axionity nebo mihoniové konkrce ze dna oceánů.“

„Víš, co má v plánu?“

Sevěřela ruce do pěstí. „Ne, a je mi to jedno. On nás zajal. Pozůstatky bratrů zakonzervoval do křišťálových boxů. Mě, protože jsem nebyla tak poškozená, uvěznil do silového pole. Nedělal to, aby mě chránil, ale aby na mě experimentoval. Bolelo to tak moc, že jsem ztrácela samu sebe. Trvalo věky, než jsem našetřila dostatek sil, roztrhala pouta a ufrnkla. Letěla jsem prostorem a křičela. Nevěděla jsem, co a kdo jsem. Nejspíš jsem instinktivně zamířila domů, ale jako první mě přilákala světla Bredeonu. Tak mě našel Urbiel. Staral se o mě. Naučil mě se orientovat. Říkal, že můžu začít znova.“

„Takže sis nepamatovala, kdo jsi?“

„Přesně tak. Ale pořád jsem cítila, že moje minulost v sobě skrývá úkol. Že musím něco důležitého udělat. Až na Ok-Sawonu jsem si díky otravě na všechno vzpomněla. A chtěla jsem zpátky bratry. Přímo z Kallesijských hor jsem se vypravila za Trisielem.“

„Podařilo se ti ho najít? Tak rychle?“

„Čerpala jsem informace z pravděpodobnostního pole. Propojila jsem se s pletením tak těsně, že jsem málem uvízla v paralelních liniích.

Trrisielův koráb jsem sice našla, ale nebyla jsem v kondici s ním bojovat. A on byl na mě připravený. Nabídl mi výměnu. Za to, že mu přinesu jistou technickou dokumentaci, mi bratry vrátí. Dokonce věděl, v které sekci laboratoří ji najdu.“

„Co bylo v té dokumentaci?“

„Plány jakéhosi technického zařízení. Neměla jsem čas ani chuť se tím zabývat. Kerr je ukradl paridiánským bohům. A Trissiel je šílenec, co takové krámy sbírá.“

Tím se vysvětlovalo, proč měla tolik naspěch poté, co se na Ok-Sawonu otřepala z otravy. Tederik v duchu počítal. Od chvíle, kdy si vzpomněla a zmizela, do okamžiku, kdy se znovu objevila v jejich horském táboře, uplynulo necelých deset dní. Za tu dobu stačila Trrisiela najít mezi miliony hvězd, promluvit s ním a zase se vrátit?

„Potom ses vypravila pro ty klíče.“

Podrážděně vydechla. „Od Trrisiela jsem letěla za Brexou, jenom abych se od ní dozvěděla, že je před třicíti lety dala tvému otci, který je kamsi schoval!“

Nechtěl příliš pokoušet její trpělivost. Přesto si nemohl pomoci. „Využila jsi mě. V tom altánu. Porýpala ses v mé paměti,“ dodal roztřeseně.

Vzpourně potřásla hlavou. „Musela jsem se ujistit, že opravdu nevíš, kde ty klíče jsou.“

„Mohla ses prostě zeptat. Kdyby ses obtěžovala mi říct, kdo jsi a co chceš... Nemusela jsi to brát přes postel. Nebylo třeba vzbuzovat falešné dojmy.“ Moc dobře si uvědomoval, že z jejího pohledu se

vlastně nic nestalo. Jenom ho svedla. Nic neslíbila. A on, trouba, se s tím nedokáže vyrovnat, ačkoliv Dannymu tvrdil opak.

Zle se ušklíbla, její oči se zaleskly stříbrem. Prostor kolem ní se rozsvítil jedovatě namodralým světlem. „Potřebovala jsem informace, tak jsem si je z tebe vytáhla. Čekáš, že se omluvím? Cítíš se uražený?“

Pod tlakem její ostře bodající magie zalapal po dechu. Instinkty ho nutily se přikřčit a žadonit o slitování, ale nepoddal se jim. Zůstal vzprímeně sedět. „Spíš si připadám jako pitomec,“ vydechl.

Mlčky na něj zírala, její tvář byla nehybná a hrozivě krásná. Pak poraženě našpulila rty a modrý oblak její nevole se rozpustil. „Docházel mi čas. Věděla jsem, že Trriiel bratry ničí. Trvale jim odsává sílu. Prosívá paměť.“ Zatařala ruce v pěst a naklonila se blíž. Ovanul ho její dech. Voněl po zeleném koření. „Rozumíš tomu? Dva mocní prastaří tvůrci! A ten hnusák je využíval jako levný zdroj energie! Musela jsem ten obchod uzavřít, protože ti dva byli blízko vyvanutí. Pořád jsou. Hlavně Han má namále.“

Ukázala na oba boxy. Ten s Kerrem alespoň trvale rudě svítil. Ale na dně toho druhého ležel zelený oblázek, z něhož těkavě vystřelovaly mihotavé plamínky.

„Vyřid' páprdům z Aliance, ať mě s Trriielem neotravují. Nemám sílu zabývat se jejich problémy, dokud nevyřeším ty mé.“

Při pohledu na skomírajícího Hana vyznívaly Rikovy výhrady k jejím metodám poněkud malicherně. Tlustostěnné křišťálové boxy mu připomněly podobně konstruované průhledné krabice s duhovými červy, které viděl v Ditrukově univerzitním kabinetu.

Něco ho napadlo. „Říkáš, že Trrisiel četl Hanovi a Kerrovi paměť,“ konstatoval. „To je domněnka, nebo potvrzený fakt?“

„Oprávněná domněnka,“ houkla. „Nevím, jak jinak by se dozvěděl, kde mám hledat tu krabici s výkresy. Laboratoře jsou velké. Proč?“

„Trrisiel ovládá fleshingové emanace. Tytéž entity použil k vašemu nalezení. Před šedesáti lety díky nim osvobodil mizeonské debhátary.“

„No a?“

„Urbiel a Ditrux fleshingy zkoumají. Chovají je na půdě Tupi-Iranské univerzity.“

„Deset let jsem tam žila,“ řekla kousavě. „Ti dva pořád něco kutili. Co já s tím?“

„Ditrux mi řekl, že fleshingy umějí procházet nulovým polem. Mohou přenášet informace. Ty hledáš prostředek propojení. Aby tě bratři poznali a aby přijali tvou energetickou dotaci. Kdybys Urbiela nebo Ditruxe poprosila o pomoc...“

Probral se ve své posteli. Netušil, jak se tam dostal. Pamatoval si na rozhovor v laboratořích, kdy Šerryzah poradil, aby k propojení s bratry vyzkoušela fleshingové hady. Ještě si vybavil její zamýšlenou tvář, a pak... prázdnost.

V salonu našel Dannaviona s Dexeyem a Tessanou. Když ho uviděli, vypadali překvapeně. „Mysleli jsme, že tě nechala v laboratořích,“ prohodil Danny.

„Odletěla?“ dovtípil se.

„Sdělila vám, kdy se vrátí?“ potvrdil jeho domněnku Dexey.

„Nesdělila, ale mám za to, že brzy,“ odpověděl. „Shání podporu pro záchranu bratrů.“

Dexey si škrobeně povzdechl. „Strážní od rubínových dveří nahlásili její odchod před dvěma údery. Vyletěla z Vahanu jako modrý blesk. Opětovně potrhala kvederickou síť. Jako bohyně může přirozeně dělat cokoli. Ale až s ní budete příště mluvit, Veličenstvo, račte se jí otázat, jestli hodlá tímto způsobem opouštět Vahan i nadále. V tom případě by nemělo smysl kvederickou síť opětovně opravovat.“

Tederik pokrčil rameny. „Zeptat se můžu.“ Bylo mu jasné, že lapálie s kvederickou sítí jsou tím posledním, co bohyni zajímá. Potom Dexeyovi, Dannymu a Tessaně, u snídani povyprávěl, co se dozvěděl o Trriielově zapojení při znovuobjevení vahanských trojčat.

„Neřekla vám, jaké výkresy Trriielovi přinesla?“ zajímala se Tessana. Protože byla stále příslušnicí širšího okruhu Generality, nemusel si před ní Tederik dávat pozor na pusu. Jako jedna z mála věděla o skutečné situaci Vahanských trojčat.

„Prý neuvažovala dost jasně, aby ji napadlo je zkontrolovat. Ale zmínila, že pocházejí z Parádie. Ať to bylo cokoli, mám naléhavý pocit, že bych o tom měl informovat Alianci.“

„Paridiánské loxemy. Paridiánský parfém. Myslel jsem, že patří do říše legend,“ prohodil rozmarně Danny.

„Parídie existovala, vy jeden všetečný mladíku,“ upozornila Dannyho Tessana. „Zanikla krátce po mizeonském Krvavém dešti, a ten byl před deseti tisíci lety.“

„Všechno paridiánské přineslo problémy,“ konstatoval generál. „Jestli Trriatel něco chystá, tím spíš potřebujeme funkční kvederickou síť.“

„Ohrozí se tím vahanské zájmy, když to Alianci oznámím?“ zajímal se Tederik.

Dexey se škodolibě zamračil. „Ale vůbec ne. Raději ať vědí, že za ten nový průser je zodpovědný Urbielův bráška, než aby to sváděli na nás jako obvykle.“
